

Sadržaj

Događaji

Saopćenja

Konkursi

Aktuelno: Novinarsko NE pritiscima i podjelama. *Piše: Borka Rudić*

Medijska scena: Možemo li bolje?

Piše: Doc.dr. Lejla Turčilo

Medijska scena: Govor mržnje

Piše: Budo Vukobrat

Piše: Milan Kovač

Plan aktivnosti za naredni mjesec

Istraživanja/publikacije

Linija za pomoć novinarima –

aktuelni slučajevi

Intervju: Eldin Hadžović

In memoriam: Nisvet Džanko

Povratak diva u bajku. *Piše:*

Ahmed Burić

Događaji

09.06.2012.

Održana godišnja Skupština Udruženja/udruge BH novinari

Više od 50 novinara iz cijele BiH potpisali su danas inicijativu za formiranje ureda ombudsmena za medije koji bi bio nadležan za institucionalnu i zakonitu zaštitu slobode izražavanja i sprečavanje svih oblika nasilja nad novinarima i medijima.

Vidi cijeli članak

30.05.2012.

Odnos prema ženama u bh. medijima je licemjerman i tradicionalan, žene su često marginalizirane i po zastupljenosti i tematski, istaknuto je juče u Sarajevu na radionici „Tretiranje žena, ženskih pitanja i prava u medijima u BiH“ ...

Vidi cijeli članak

03.05.2012.

Nizom događaja obilježen Svjetski dan slobode medija u BiH

Predstavljanjem istraživanja „Novinarstvo, javno mnijenje i medijske slobode u BiH“ u Sarajevu, javnom debatom u Banjaluci, te dijeljenjem info materijala o slobodi izražavanja i pravima novinara u 31 bh. gradu u sklopu kampanje „Osvoji slobodu-budi odgovoran“, danas je obilježen Svjetski dan slobode medija u BiH...

Vidi cijeli članak

Uvodnik

Cijenjeni,

Prvo izdanje “E-novinar” se nalazi pred vama zahvaljujući podršci i pomoći kolega novinara i medijskih eksperata koji su bezrezervno dali svoj doprinos u objavljivanju ovog online glasila.

Osim aktivnosti Udruženja/udruge BH novinari i Linije za pomoć novinarima, u ovom biltenu moći ćete pronaći i aktuelne vijesti o medijima, konkurse za novinare i medije, intervju sa novinarima, analitičke osvrte o medijskoj sceni u BiH.

“E-novinar” bi trebao da potakne zdravu kritiku medijske scene u BiH i dijalog o društvenoj odgovornosti medija, političkim pritiscima na medije, samovolji vlasnika medija, zaštiti slobode govora i radnih prava novinara, govoru mržnje i drugim temama. Trebao bi da doprinese boljoj zaštiti prava novinara, edukaciji i unapređenju profesionalnih standarda.

Kolege koje su pomogle pokretanju biltena podsjetili su nas na solidarnost, zaboravljen pojam u profesiji koji lagano iščezava ili je potpuno zaboravljen. Napadi na druge novinare nas se ne tiču, rad na crno, male plate, prekovremeni rad, pritisci i cenzure dešavaju se nekom drugom. Krivca za takvu situaciju je uvijek teško pronaći u samom sebi. Novinarski sindikati i dalje ne postoje, ekonomske i političke podjele jače su od želje za očuvanjem prava i dostojanstva profesije. Možda je moguće drugačije. Za početak je potrebno otvoriti dijalog. “E-novinar” je prostor za vaše ideje i sugestije, osvrte i kritike.

Adis Šušnjar, BH novinari

Aktuelno

Novinarsko NE pritiscima i podjelama

Piše: Borka Rudić

Proteklog su vikenda članovi udruge BH novinari, njih 55 iz svih dijelova Bosne i Hercegovine, glasno kazali NE brutalnim nasrtajima na dignitet novinarske profesije, kršenju ljudskih prava i dostojanstva medijskih uposlenika. Sa Skupštine ovog udruženja, održane na Vlašiću, echo gromoglasnog “ne” proširen je i na podjele novinara i medija duž entitetskih, političkih i medijsko – tajkunskih crta bojišnice i na neprekidne nasrtaje na BH novinare od strane onih kojima je kost u grlu opstanak ovog udruženja i njegova posvećenost jednakoj zaštiti kolega u Doboju, Cazinu, Goraždu, Banja Luci, Livnu, Sarajevu ili Mostaru... I jedna i druga vrijednost (posvećenost novinarstvu i profesionalna solidarnost) rarietne su “biljke” u ovoj državi (koja puca po svim šavovima), pa su članovi BH novinari presavili list i pokrenuli tri inicijative koje neće nimalo štedjeti državne institucije i organe kada je riječ o zaštiti slobode izražavanja, ljudskog dostojanstva i elementarnih prava novinara.

Prva inicijativa odnosi se na uspostavljanje ombudsmena za medije koji bi bio nadležan za institucionalnu i zakonitu zaštitu slobode izražavanja i sprečavanje svih oblika nasilja nad novinarima i medijima, naročito onih koji dolaze od političara, javnih službenika i/ili državnih organa. “Napadi na novinare i politički pritisci stvaraju atmosferu u kojoj novinari ne mogu dostojanstveno, normalno i kvalitetno obavljati svoj posao”, ocjena je članova BH novinari, zbog čega će

Događaji

14.06.2012.

Predstavnici Udruženja/udruge BH novinari i firme "Default" potpisali su danas ugovor o poslovnoj saradnji koji će omogućiti članovima Udruženja BH novinari kupovinu i servisiranje računara i računarske opreme sa popustom od 10 % na istaknutu cijenu za gotovinsko plaćanje.

Vidi cijeli članak

Saopćenja

03.06.2012.

Udruženje/ udruga BH novinari i Linija za pomoć novinarima najoštrije osuđuju verbalni napad predsjednika Republike Srpske Milorada Dodika na novinarku agencije BETA Ljiljanu Kovačević.

Vidi cijeli članak

21.05.2012.

Klub novinara Banja Luka, koji djeluje u okviru Udruženja/udruge BH novinari, uputio je otvoreno pismo institucijama Republike Srpske u kojem apeluje da prilikom organizovanja događaja od javnog interesa poštuju prava, potrebe, obaveze i aktivnosti novinara.

Vidi cijeli članak

18.05.2012.

Udruženje/udruga BH Novinari i Linija za pomoć novinarima upućuju javni protest gospodinu Ivi Bradvici, direktoru kombinata Aluminijski, čiji su zaštitari verbalno vrijeđali novinarsku ekipu Dnevnog lista iz Mostara, a potom ih pokušali spriječiti u obavljanju profesionalnog novinarskog zadatka...

Vidi cijeli članak

03.05.2012.

Udruženje/udruga BH novinari i Linija za pomoć novinarima izražavaju zabrinutost zbog fizičkog napada na novinarku Brankicu Spasenić, dopisnicu Dnevnog avaza iz Banja Luke, te demoliranja dopisništava Dnevnog avaza i redakcije lista Press RS. Porazna je činjenica da se napad na novinarku Brankicu Spasenić desio na Svjetski dan slobode medija i da je fizičko nasilje nad novinarima u Bosni i Hercegovini još uvijek glavno srestvo obračuna sa sredstvima informisanja...

Vidi cijeli članak

ovo udruženje zahtjevat će od Parlamentarne skupštine BiH poduzimanje zakonskih mjera za formiranje ombudsmena za medije. Ova inicijativa je, zapravo, odgovor na sve učestalije i brutalnije napade na novinare, koji prolaze nekažnjeno od strane nadležnih državnih organa, šutnju već postojeće Institucije ombudsmena za ljudska prava i potpunu nezainteresovanost ljudskopravaških organizacija. Primjera za to je bezboj, a najsvježiji primitivni obračun Milorada Dodika sa Ljiljanom Kovačević, novinarkom agencije Beta, na koji su reagirala tek dva novinarska udruženja i jedna organizacija civilnog društva, (a ni jedna državna institucija), samo je učvrstio namjeru ovog udruženja da državi baci rukavicu u lice i na nju prebaci teret odgovornosti za zaštitu slobode izražavanja. Uostalom, država BiH se sama obavezala Ustavom i zakonima, prihvatanjem brojnih međunarodnih deklaracija, kako će štiti slobodu izražavanja i novinare kao građane - uživatelje osnovnih građanskih prava.

Druga oblast u kojoj će BH novinari traže hitno „pospremanje“ je sloboda sindikalnog organizovanja i djelovanja medijskih uposlenika. Činjenica da tek 16% medija u BiH ima formiranu sindikalnu organizaciju ili vijeće uposlenika, najrječitije govori koliko se ovo socijalno pravo poštuje u BiH. Dapače, država - u svim svojim entitetima, kantonima i distriktu pride, odlično je razradila metode zaštite i bogatog budžetskog nagrađivanja medijskih tajkuna, nelegalnih upavnih odbora i poslovdstava, a niti jedan pouzdan i učinkovit mehanizam zaštite medijskih radnika i sprečavanja rada na crno. Kroz akciju „sindikata u svakom mediju“, koja kreće koliko sutra, BH novinari će, ne samo osvjestiti medijske radnike i natjerati ih da sami sebe štite, već će staviti pred ozbiljan ispit razne inspekcije, urede, agencije...koji su također dobili zakonsku ulogu zaštite svih radnika, pa i onih medijskih.

Treći odgovor na degradiranje profesije, ponižavanje novinara kao pojedinaca i potpuno politiziranje i rasturanje medijske zajednice, BH novinari su pronašli u formiranju novinarskih klubova u lokalnim zajednicama širom BiH. Do sada su formirani klubovi novinara u Banja Luci, Zenici, Bihaću i Brčkom, a do kraja godine svoje klubove će imati novinari u još šest bh. gradova. Zamišljeni kao mjesta okupljanja novinara i ostalih aktera civilnog društva, oaze promocije kvaliteta novinarstva i profesionalne solidarnosti, novinarski klubovi će biti i jedna od mogućnosti etabliranja novinara kao važnih aktera razvoja demokratskih vrijednosti u lokalnim zajednicama u kojima novinarstvo treba igrati važnu ulogu, a ne da bude sredstvo urušavanja tih vrijednosti, po nalogu malih i velikih gazda.

Novinari, okupljeni na godišnjoj Skupštini BH novinari, reprezentivi više od 600 drugih svojih kolega – članova ovog udruženja, jasno su detektovali ključne prepreke razvoju profesionalnog novinarstva u BiH. Poručili su da sami žele i mogu biti bolji dio ovog društva i da za to preuzimaju vlastiti dio odgovornosti. Sada je red da država preuzme svoj dio odgovornosti i vrši ulogu zaštitnika prava svih svojih građana, pa i novinara.

Plan aktivnosti za naredni mjesec:

- **Promocija** „Izveštaja u sjeni“ o primjeni Indikatora Vijeća Evrope o slobodi izražavanju u BiH
- **Osnivanje Klubova** novinara u Goraždu i Doboju
- **Debata** o medijskoj sceni u Mostaru
- **Formiranje inicijativnog odbora** za uspostavljanje sindikalnih organizacija u medijima

Medijska scena - možemo li bolje?

MEDIJI I CIVILNO DRUŠTVO - ZAŠTO SMO RAZJEDINJENI?

Piše: Doc.dr. Lejla Turčilo, Fakultet političkih nauka Sarajevo

Bosanskohercegovačka medijska scena „pati od velikih brojeva“. Naime, u usporedbi sa brojem stanovnika, 12 dnevnih novina, 97 sedmičnih i peridoičnih magazina, 147 radio stanica i 46 TV stanica izuzetno je veliki broj. Zašto je taj broj, uopće, važan u kontekstu analize odnosa medija i civilnog društva? Najprije zato što pokazuje koliku je moć moguće kanalisati na neku konkretnu aktivnost koju bi organiziralo i/ili podržalo civilno društvo, odnosno koliku je moć, nasuprot tome, moguće kanalisati/usmjeriti na podsticanje apatije. A veliki broj medija u BiH zapravo čini ovo drugo – nedovoljno podržava civilno društvo, odnosno rijetko i površno suraduje s njim na projektima koji bi građanima BiH dali nadu u bolje sutra. Ali, uzroke takvom stanju, pa i odgovornost za njega ne treba tražiti isključivo na strani medija, a posebno ne novinara uposlenih u medijima. Nije, naime, uvijek ogledalo krivo što slika nije lijepa.

Medijsko je tržište, kako se vidi iz broja medija, prezasićeno, ali treba reći da je, unatoč ogromnom broju medija, još uvijek broj onih koji imaju stvarnu moć i utjecaj relativno mali. Utjecajni mediji u vlasništvu su bogatih i moćnih pojedinaca i grupa, koje u svom vlasništvu imaju i druge profitabilne biznise. Već sama činjenica da vlasnici privatnih medija tretiraju te medije kao biznis, te da se čak ni javni servisi ne smatraju institucijama od općeg javnog interesa, veliki je problem za bh. društvo. Pridodamo li tome činjenicu da veliki broj medija (izuzeci, naravno, postoje, ali su oni upravo to: izuzeci, a ne pravilo) selekciju informacija i interpretaciju događaja vrši u skladu s biznis interesima, a ne interesima građana, možemo kazati kako je medijska scena zapravo refleksija stanja u društvu, u kojem parcijalni interesi dominiraju nad općim,

te je stoga teško očekivati da se mediji kao takvi orijentiraju na proaktivan odnos sa drugim podsistemima društva, pa i civilnim društvom.

Ipak, kako bismo bili posve fer, treba praviti razliku između rada medija i rada novinara u BiH. Novinari u Bosni i Hercegovini rade u izrazito teškim uvjetima. Ekonomska kriza smanjila je prihode medijima, te se između kvalitetnih kadrova i onih koji su manje kvalitetni, ali i koštaju manje, mnogi mediji opredjeljuju za ove druge. Tako su mnogi, čak i etablirani novinari suočeni sa situacijom da rade za vrlo male naknade, te da se njihov status izjednačava sa statusom novinara-početnika i tzv. „profesionalnih amatera“ u novinarstvu, koji smatraju kako je jedina kvalifikacija za rad u ovoj profesiji dovoljno jaka želja za pojavljivanjem na TV ekranu. Uvodi se novi koncept „medijskog osoblja“ kao „uposlenika u medijima“ koji su dužni slijediti biznis logiku medija, a ne „novinara“ koji po definiciji slijede logiku otkrivanja istine. I terminološki, akcenat je na radu, na dužnosti, a ne (nužno) stručnosti. Time se, zapravo, proširuje prostor za manipulaciju (i novinara i, posljedično, javnosti) od strane vlasnika medija i sa njima povezanih političkih i ekonomskih elita. Za objektivno, istini okrenuto i na istraživanju zasnovano novinarstvo u takvim uvjetima ostaje malo prostora.

Mediji bi, suštinski, trebali ne samo biti povezani sa civilnim društvom, nego su i sami dio tog civilnog društva i kao takvi trebali bi obezbjediti informacijsko-komunikacijsku podlogu za aktivizam civilnog društva. Ipak, u bosanskohercegovačkom medijskom prostoru, kojim dominira tabloidno i crnrohronično novinarstvo, za aktivizam civilnog društva ne ostaje previše prostora. Akteri civilnog društva dobivaju prostor u medijima tek onda kad se već etabliraju kao nositelji nekih konkretnih „velikih“ i od velikih donatora podržanih projekata. Naravno, i ovdje postoje izuzeci i primjeri i medija koji rade sa organizacijama civilnog društva i sa njima proizvode odgovarajuće medijske sadržaje koji služe interesima građana, ali načelno bismo mogli reći kako je u uzajamnom odnosu medija i aktera civilnog

društva češće riječ o „vaganju“ interesa između proaktivne i reaktivne strane, nego li o stvarnom partnerstvu i saradnji. Izostaje tematsko izvještavanje o problemima i neriješenim aktuelnim pitanjima bosanskohercegovačkog društva, traženje konkretnih odgovora na konkretna pitanja od onih koji te odgovore mogu dati, proaktivan i fer pristup medija u predstavljanju aktera civilnog društva (ne samo u prigodničarskom „pokrivanju“ događaja koje oni organizuju, već i u smislu pune saradnje na kreiranju zajedničkih medijskih sadržaja), ali i fer pristup aktera civilnog društva medijima (ne samo u slanju PR dopisa, već u građenu korektnih dugoročnih odnosa). A, prije svega, nedostaje građenje pozitivne slike i nuđenje određenih rješenja građanima, budući da način na koji mediji danas izvještavaju dodatno osnažuje osjećaj apatije i beznađa kod građana.

Novinarska udruženja, ali i akteri civilnog društva mogu učiniti mnogo na promjeni sadašnjeg dominantnog medijskog diskursa. Novinari individualno, suočeni sa vlastitim izazovima u radnoj sredini (rad bez ugovora, uz izuzetno niska primanja, pritisci iznutra i izvana) tek djelimično i uz velika odricanja i napore mogu mijenjati stanje nabolje. Ali, predstavnici nevladinih udruženja, većim angažmanom i snažnijom i smišljenijom komunikacijom sa medijima (ne samo kada mediji trebaju njima, već i kada se, recimo, od njih očekuje reakcija na težak položaj novinara), kao i bolje organizirani i solidarniji novinari kao zajednica, imaju potencijala za kreiranje takvog ozračja u kojem će odnos medija i civilnog društva biti odnos saradnje, a ne sukoba. Građani Bosne i Hercegovine nesumnjivo trebaju i bolje medije, i bolje civilno društvo, ali i, prije svega, bolje društvo i bolje uvjete života u tom društvu.

Istraživanja/ publikacije

April 2012

Novinarstvo, javno mnijenje i medijske slobode u BiH, 2012.

Usporedni izvještaj 2009-2012.

Istraživanje proveli: Millenium promocija BiH i IPSOS Puls

Pripremljeno za: Udruženje/udrugu BH novinari i Friedrich Ebert Stiftung BiH

Ispitanici najviše vjeruju medijima, a najmanje političarima. Tokom ispitivanog perioda 2009-2012, povjerenje ispitanika raste prema institucijama vlasti i vjerskim zajednicama, sa najvećim skokom iz 2010. na 2011. Najveći pad povjerenja u 2012. u odnosu na 2011., prisutan je prema političarima i političkim strankama...

Vidi cijelo istraživanje

Linija za pomoć novinarima – aktuelni slučajevi:

1. **Suđenje za mobbing** – Dragica Vukalo protiv RTRS, sud u Banja Luci
2. **Tužba zbog fizičkog napada na novinara** – Zvonku Marića, urednika na TV Alfa, fizički napao direktor KSC Skenderija Hajriz Bećirević
3. **Verbalni napad i kleveta** – novinarku agencije Beta Ljiljanu Kovačević verbalno napao, a potpm oklevetao predjednik RS Milorad Dodik

miješanja javne vlasti, a obuhvaća prava na slobodu mišljenja, ali i pravo na slobodu primanja i prenosnja informacija i ideja. Ovaj koncept „sve-u-jednom“ otvara brojna pitanja, posebno kad nisu u saglasnosti ili kada su u sukobu pravo onoga ko govori, ko prenosi i ko sluša. Govornik, na primjer, ima pravo iskazati rasistički stav, ali slušalac nije rad da ga čuje i ima pravo na zaštitu. E tu nastaju nesporazumi. Treba, znači, mjeriti čije je pravo važnije, mada se najveći broj stručnjaka zalaže da se, čak i po cijenu narušavanja nečijih prava, zaštiti sloboda izražavanja. Naravno, pravo na traženje inoformacije nije ni regulisano, a Evropski sud za ljudska prava, koji se pojavljuje kao arbitar, uspio je tek prepoznati ovu dimenziju kao veoma značajnu. Sud nikad nije usvojio preciznu definiciju govora mržnje, ali postoji niz principa koji proizilaze iz sudske prakse. Ključna presuda u ovom smislu donesena je u slučaju *Jersild protiv Danske*.

Države posjeduju određenu dozu diskrecionog prava u vezi sa regulacijom slobode izražavanja. Doseg tog diskrecionog prava, koje je pod nadzorom Evropskog suda za ljudska prava, nije uvijek jednak. Države djeluju unutar uske margine procjene kad je u pitanju poštivanje političkog izražavanja, a šire po pitanjima javnog morala, pristojnosti i religije.

U oblasti zaštite slobode izražavanja doneseno je nekoliko specijaliziranih preporuka i deklaracija. Na primjer, Preporuka o govoru mržnje iz 1997, koju je donio Komiteta evropskih ministara, kaže kako bi sve države trebalo da sankcionišu govor mržnje u svojim zakonodavstvima, ali da zakoni ne ograničavaju slobodu izražavanja i da treba da obezbijede nezavisnu sudsku kontrolu u slučajevima govora mržnje. Istovremeno, ova Preporuka ističe potrebu i pravo javnosti da prima infomacije i ideje kojima se iznose i objašnjavaju specifične okolnosti govora mržnje. Zato treba razlikovati odgovornost lica koja koriste govor mržnje i medija koji to prenose, kao dio svoje misije da javnost informišu o pitanjima od javnog interesa.

Kad je Bosna i Hercegovina u pitanju u njoj je, zakonski i institucionalno, potpuno regulisana medijska sloboda i zaštita slobode govora. Sastavni dio ovdašnjeg zakonodavstva su svi pozitivni propisi Evropske unije, pa je ova materija našla svoje mjesto i u državnom i u entitetskim ustavima. Uglavnom, ovaj okvir je od najvećeg broja međunarodnih

Medijska scena: Govor mržnje

Piše: Budo Vukobrat

(Reducirane napomene o jeziku mržnje sa predavanja u Livnu)

Čini mi se kako je neprimjerni govor, koji indukuje novu mržnju, postao dio naše svakodnevice, postao uobičajeni dio javne komunikacije. U medijskoj zajednici postoje čvrsta uporišta, a po kojima je govor mržnje započeo negdje na javnoj sceni a mi novinari, navodno, okrenuti interesu svojih čitalaca, gledalaca i slušalaca, samo posređujemo to što se izmđu političara na svim mogućim nivoima vlasti dešava i izgovara. Stvar je, može biti, dopušteno i tako posmatrati, ali se bojim da ono što javni prostor zapravo jeste, apsolutno ne postoji bez medijske zajednice i da je upravo to adresa na kojoj bi trebalo preskočiti ono pomalo ofucano pitanje: ko je prvi počeo i prvi početi čistiti ispred vlastite kapije.

Univerzalno prihvaćena definicija pojma „govor mržnje“ ne postoji. Većina država usvojila je legislative koje zabranjuju iskaze što se mogu okarakterizirati kao govor mržnje, ali pri donošenju odluka o tome šta to treba biti zabranjeno, definicije se donekle razlikuju. Jedino Preporuka 97 o „govoru mržnje“ usvojena od strane Odbora ministara Vijeća Evrope nudi sljedeću definiciju: „termin ‘govor mržnje’ tumačiće se u smislu koji uključuje sve vrste iskaza koji šire, podstiču, promoviraju ili opravdavaju rasnu mržnju, ksenofobiju, antisemitizam i ostale oblike mržnje zasnovane na netoleranciji u koje spadaju i netolerancija iskazana kroz agresivni nacionalizam i etnocentrizam, diskriminacija i netrpeljivost prema manjinama, migrantima i osobama imigrantskog porijekla“

Osnovi reper prema kome se određuje kategorija govora mržnje jeste jedan od stubova evropske demokratije, jedna vrsta „svete krave“ Evropske komisije i svake politike na starom kontinentu, ali i na jednoj višoj razini. Radi se o primjeni člana 10 Evropske konvencije o ljudskim pravima u kojoj se ogledaju sve konsekvence negativnog, retrogradnog, neevropskog da tako kažem, govorenja. Njezin početni stav je da svako ima pravo na slobodu izražavanja i to bez

Konkursi

Deutsche Welle World Media Forum ove godine se organizira pod temom "Culture. Education. Media - Shaping a Sustainable World". Konferencija će se održati u Bonnu od 25. do 27.6.2012., a registracija je otvorena od 1.3.2012.

Opširnije

Scoop, mreža za podršku istraživačkom novinarstvu u Istočnoj i Jugoistočnoj Evropi, raspisuje konkurs za dodjelu sredstava za pomoć pri istraživačkom novinarstvu. Na ovaj konkurs mogu se prijaviti novinari iz Bosne i Hercegovine, Srbije, Makedonije, Crne Gore, Albanije, Ukrajine, Moldavije, Bjelorusije, Bugarske i Rumunije. Rok za prijavu: 01.07.2012.

Opširnije

Stipendije za izveštavanje o traumi 2012. Dart Centar za novinarstvo i traumu poziva novinare da se prijave za ovogodišnju Ochberg stipendiju za izveštavanje o traumi. Krajnji rok za prijavu je 20. jul 2012. godine, a izabrani stipendisti biće obavješteni do 20. avgusta 2012. godine.

Opširnije

Poziv za učešće na konkursu za nagradu „Culture Watch“, Balkanska inicijativa za kulturnu saradnju, razmenu i razvoj, BICCED, koju finansira Švajcarski program za kulturu na Zapadnom Balkanu, SCP, objavljuje konkurs za prvu „Culture Watch“ nagradu.

Opširnije

Pisati za Centralnu i Istočnu Evropu Austrijska novinska agencija (APA), u saradnji sa Bankom Austrije, raspisala je godišnji konkurs za nagradu pod nazivom „Writing for Central and Eastern Europe“ koja je namenjena medijskim priložima o Evropi i svakodnevici u evropskim zemljama. Cilj konkursa je podsticanje evropskih integracija, dijaloga sa susjednim zemljama, prevazilaženja granica i briga za budućnost regiona. Krajnji rok za slanje prijava i potrebne dokumentacije je 31. jul 2012. godine.

Opširnije

zvaničnika ocijenjen kao dobar. Može biti najveći iskorak u domenu zaštite slobode izražavanja došao je u novom Zakonu o kleveti, koji je potpuno dekriminalizirao ovu oblast. Ovo je bio radikalna zaokret i po tome je Bosna i Hercegovina jedinstvena u cijeloj Evropi. Načinjen je pod uticajem međunarodne zajednice i pod pritiskom domaće medijske scene.

U uvodnom dijelu novog zakona, u članu 2, doslovno je napisano da "... pravo na slobodu izražavanja štiti sadržaj izražavanja, kao i način na koji je iznesen, i ne primjenjuje se samo na izražavanja koja se smatraju korisnim ili neuvredljivim nego, takođe, i na ona koja mogu uvrijediti, šokirati ili uznemiriti..."

Stvari, međutim, ne stoje tako jednostavno. Novi zakon zaista ohrabruje slobodnu štampu i slobodu izražavanja, pa i izražavanja "koja mogu uvrijediti, šokirati ili uznemiriti", ali to je tek jedna strana medalje. Druga podrazumijeva – odgovornu štampu i odgovorne novinare.

Evo nas, znači, kod Kodeksa časne nam profesije, dokumenta koji je onomad dosta toga obećavao. Novinarski kodeks potpisali su ključni ljudi svih važnih medija u Bosni i Hercegovini, ali su mu uskoro, upravo oni najfrekventniji i, barem po vlastitom mišljenju, najuticajniji, okrenuli leđa.

Kad dodje do nekih nesporazuma sa stanovištima iz Kodeksa onda na scenu stupaju, ili bi trebalo da stupe dvije posebne agencije. U oblasti elektronskih medija, djeluje Regulatorna agencija za komunikacije, popularni RAK. Mada se ne bavi isključivo ovom materijom, RAK može ozbiljno djelovati na procese u okviru profesije. U svojim rukama ima i sredstva prisile. Može kažnjavati, od novčanih kazni do veoma radikalnih mjera koje se tiču egzistencije inkriminiranog medija. Način funkcionisanja RAK-a predmet je brojnih diskusija i ima dosta ljudi iz medijske zajednice koji nisu zadovoljni načinom kako tamo rade svoj posao.

Slično je i sa Vijećem za štampu, oblikom samoregulacije u oblasti printanih medija. Vijeće nema nikakve represivne mehanizme, a jedino što može ishoditi je eventualno izvinjenje „oštećenoj“ strani i objavljivanje demantija. Ali, i tu se koplja lome između moćnika, pa sva nastojanja da se uljudi medijski prostor postaju uzaludna.

Sad je vrijeme da se ponovo vratim onoj kako je kod nas zauvijek ustoličen neskad između teorije i prakse, između zadatog i datod. Savremena demokratska dostignuća, ona izražena u evropskim pozitivnim propisima, a potom i prepisna kod nas, dosljedno brane principe slobode izražavanja, slobode medijskih radnika da kažu, pokažu i posreduju sve pojave i procese od interesa za javnost. Ponekad su naklonjeni čuvanju tog interesa čak i po cijenu zapostavljanja nekih drugih demokratskih dostignuća. Ali, radi se o principima zaštite prioritarnih vrijednosti, a ljudske slobode, računajući i slobodu izražavanja, u samom su vrhu vrijednosne liste. Taj princip, međutim, podrazumijeva da u medijima rade odrasli, obrazovani, nepotkupljivi i navedenim principima predani ljudi. Znači, ljudi koji podrazumijevaju da ne postoje apsolutne slobode, nego da je svaka moja sloboda ograničena pravom i pravima drugih.

Država može sebi uzeti za pravo da ponekad interveniše u oblasti ograničavanja sloboda, a ta su diskreciona prava ponegdje i propisana, samo što to mora biti uz punu svijest kako svaka intervencija u slobodi medija, po pravilu donosi više štete upravo pomenutoj slobodi i njenim interpretatorima. Dakle, ovdje se radi o autentičnom, posebnom pravu novinara, medijskog kolektiva ili čitave zajednice da određuju granice slobode. Preciznije, da odrede granice i prioritarnost interese javnosti koji bi bilo preči nego li su bilo čiji pojedinačni ili grupni. Ali, za takvo šta je potreban posve drugačiji politički i socijalni ambijent. Na našu žalost, mediji u ovoj državi su, kao što je i država sama, posve razmravljeni, pa su samim tim podložni manipulacijama. Ukupna javnost je podijeljena na tri suprotstavljene, ponekad i militantno nastrojene, pa je zloupotreba novinarske profesije kondicio sine qua non ostanka stanja kakvo jeste. Ovakvo kakvo je, potrebno je političarima, ali i novinarskim grupama i pojedincima koji s pravom očekuju zaslužene nagrade.

Medijska scena: Govor mržnje

Govor mržnje u medijima – možemo li ga prevazići?

Piše: Milan Kovač, student Fakulteta političkih nauka, Banja Luka, novinar ATV-a

Mi i oni

Moja prva saznanja o medijima i novinarstvu su nažalost bila saznanja o ratnim medijima i ratnom novinarstvu. Podjela na nas i njih, dobre i loše momke bila je jedna od najuočljivijih pojava te mračne ere novinarske profesije – ratnih devedesetih. Suprotna strana je po pravilu predstavljena kao loša, dok su se svi mediji trudili da opravdaju „svoju“ stranu i okite je protagonističkim osobinama. Govor mržnje, ratnohuškačka retorika bili su svojstveni domaćim i regionalnim medijima na sve tri zaraćene strane.

Kraj rata je medije doveo na novu raskrnicu: promijeniti kurs i krenuti ka etičnom i profesionalnom obavljanju posla ili nastaviti ratnu retoriku i staviti se u službu dizanja međuetničkih tenzija i šovinističkih raspoloženja...

Mediji danas

Sa sigurnošću se može konstatovati da je, u odnosu na ratni period, danas govora mržnje u medijima mnogo manje. Međutim, sama činjenica da je od kraja rata prošlo više od 15 godina, a da govora mržnje u medijima u bilo kojoj mjeri uopšte ima, djeluje porazno. Vrijeđanja, etiketiranja i generalizacije se često mogu sresti u medijima, pa čak i na javnim servisima. Posebno je osjetljiv domen portala jer mnogo teže podliježu regulaciji, a dostupni su svima u svako vrijeme. Roditeljska kontrola pristupa djece i maloljetnih web sadržajima je mnogo teža od kontrole praćenja tradicionalnih medija.

Komentari čitalaca, slušalaca ili gledalaca takođe predstavljaju posebno pogodno područje za govor mržnje.

Mediji se često pravdaju da „ne stoje iza stavova izrečenih u komentarijima“ čime pokušavaju izbjeći preuzimanje odgovornosti za eventualno problematične izjave medijske publike.

Je li govor mržnje ispoljen samo u međunacionalnom okruženju?

Odnos i problemi među konsititivnim narodima u BiH svakako nisu jedini prostor gdje se može uočiti govor mržnje i uvredljiva retorika. Sve vrste manjina: Romi, homoseksualno orjentisane osobe, transrodne osobe ili lica sa invaliditetom, samo su mali dio društvene različitosti koja je nerijetko suočena sa uvredljivim terminima, etiketiranjima, pa čak i pozivima na linč. Tradicionalistički stavovi ili religijske dogme se često zloupotrebljavaju kao pogodno sredstvo za negativnu retoriku o manjinama.

Regionalni aspekt

Mediji u državama susjedima Bosne i Hercegovine takođe nisu bili imuni na govor mržnje, posebno u ratnom periodu. Ipak, danas se primjećuje veći napredak ka profesionalnom novinarstvu u odnosu na BiH: izrečene su prve presude za govor mržnje. Izricanjem kazne za govor mržnje napisan u onlajn komentarijima čitalaca u Srbiji, medijima je nedvosmisleno stavljeno do znanja da su odgovorni i za taj dio medijskog prostora.

Kako protiv govora mržnje?

Jedno je sigurno: nikakva promjena nije došla sama od sebe. Tako ni govor mržnje neće biti izbačen iz novinarske svakodnevnice bez ozbiljnije aktivnosti i angažmana po ovom pi-

tanju. Ko treba da se angažuje? Svi!

Novinari formiraju sadržaj teksta, televizijskog ili radio priloga pa su oni prvi koji treba da utiču na bolje izvještavanje i na njima je najveća odgovornost. Možda je najbolji i najkraći savjet da isključe emocije, a uključe etiku. Samo tako građani mogu dobiti profesionalnu informaciju oslobođenu tabloidnosti i dominacije ličnog stava u odnosu na činjenice. Vlasnici medija i urednici veoma često, željni senzacionalizma, primoravaju novinare na bombastične i tabloidne vijesti koje će podići čitanost ili gledanost. Zbog toga je veoma važno da novinar ima prostor da nezavisno pristupi izboru načina praćenja i izvještavanja o događaju ili temi. Najveću odgovornost mediji treba da imaju prema građanima koji su recipijenti medijskih informacija. Iz tog razloga čitaoci, gledaoci i slušaoci trebaju biti svjesni obaveze da reaguju i prijave svaki primjer govora mržnje. Političari, javne ličnosti i vjerski poglavari moraju da prestanu sa nastupima koji dižu tenzije i iskoriste autoritet koji imaju među građanima kako bi stvorili zdraviju javnu komunikaciju sa manje mržnje i uvredljivih poruka.

Ipak, ne možemo očekivati nikakav napredak na ovom polju ako se u „bitku“ protiv govora mržnje ne uključi i sama država preko sudstva i regulatornih tijela koji imaju i zakonsku i moralnu obavezu da kazne kršenje etičnosti i sankcionišu upotrebu retorike koja etiketira, širi mržnju i ugrožava međuljudske odnose.

Intervju: Eldin Hadžović

Eldin Hadžović za sebe kaže da je svoj prvi pravi novinski tekst objavio u magazinu Dani povodom Dana mladosti 2004, te da je tema kojom se tada bavio po mnogo čemu odredila pravac njegove novinarske karijere. Od tada je prošao put od reportera, preko muzičkog kritičara, pa sve do jednog od urednika tog magazina, što je i bio sve do prelaska te novine iz privatnog u vlasništvo korporacije MIMS. Od novembra 2010 radi kao freelancer, pišući reportaže, *feature*, analize i istraživačke tekstove, najčešće za Balkansku istraživačku reportersku mrežu (BIRN) i Samostalni srpski tjednik Novosti iz Zagreba, ali i za veliki broj stranih medija, poput britanskih The Observera i The Sunday Telegrapha, nizozemskog HP/De Tijd i drugih. Dobitnik je BIRN-ove stipendije za novinarsku izuzetnost za 2012 godinu.

Šta za Vas znači Balkanska stipendija za novinarsku izuzetnost koju ste dobili i koliko će Vam pomoći u profesionalnom radu?

– Stipendija koju sam dobio za mene je jedna vrsta profesionalnog priznanja, budući da je, u izuzetno oštroj konkurenciji, dodjeljuje internacionalni žiri, sastavljen od urednika vodećih europskih medija, poput Der Standarda ili The Economist, te od vodećih medijskih profesionalaca i članova instituta za medije iz cijele Europe. Ove godine je bilo ukupno deset dobitnica i dobitnika, iz svih zemalja regije – od Hrvatske, preko Albanije, do Bugarske i Rumunije – a ja sam bio jedini iz BiH, što mi također puno znači. Pored toga, BIRN-ova stipendija mi je omogućila resurse da se tokom nekoliko mjeseci sistematski bavim istraživanjem samo jedne teme, što je, barem što se mene tiče, novinarski ideal. Uz sve to – iskustvo, kontakti i rad sa sjajnim kolegama na internacionalnom nivou neprocjenjivi su.

Zadnjih godina radite kao freelancer. Kolika je prednost biti slobodan novinar? Da li je to u današnjim okolnostima jedini način da se zadrži integritet i profesionalnost novinara?

– Ne bih rekao da je slobodno novinarstvo jedini način na koji novinari mogu zaštititi svoj profesionalni integritet, ali jest najlakši, pod uslovom da za to postoje realne materijalne pretpostavke, pošto su freelanceri u konstantnoj potrazi za isplativim profesionalnim angažmanima. To ponekad zna biti vrlo teško, jer znam freelancere koji jedva sastavljaju kraj s krajem, međutim, može biti i jako ugodno, pogotovo ako se polje djelovanja proširi i na internacionalne medije. Naravno, ovo sve ne znači da u medijima nema zaposlenih istinskih profesionalaca sa nesumnjivim novinarskim integritetom, no oni su, nažalost, u manjini, čemu doprinosi stanje u medijima u cijeloj regiji, a naročito u Bosni i Hercegovini.

Kako se nosite sa pritiscima i kritikama?

– Pritisci i kritike su sastavni dio našeg posla, i da nema

novinara koji se sa pritiscima svakodnevno ne suočavaju. I sam sam se, kao i skoro svi članovi redakcije za koju sam najduže radio, suočavao sa otvorenim prijetnjama, gdje pritom nisam najgori primjer. Kad se govori o pritiscima na novinare, često se odmah pomisli na pritiske izvana, ali ja ne bih zanemario ni pritiske iznutra, gdje su novinari često prinuđeni, naprosto, poslovnom politikom vlasnika medija da izvještavaju pristrano, dakle, mimo svoje savjesti. Takvi pritisci su puno češći, ali se o njima puno manje govori.

Kršenja radnih prava novinara su svakodnevica. Koliko su novinari sami krivi za takvu situaciju?

– U prvom redu, za katastrofalan i ponižavajući položaj novinara krivi su vlasnici medija, koji novinarski profesionalizam potčinjavaju svojim poslovnim interesima. Izuzetak je Javni servis, naročito FTV i RTRS, gdje je novinarstvo potčinjeno političkim interesima, ali to je dio druge priče. S druge strane, novinari često i sami pristaju na poniženja, i to najčešće iz nasušne potrebe i borbe za golo preživljavanje. Iz teškog, robovlasničkog, mizernog materijalnog položaja u kojem se nalazi većina novinara onda proizilazi novinarska korumpiranost. Zanimljivo, vlasnici medija i njima odani urednici-egzekutori ne dijele materijalne neprilike svojih novinara nego, naprotiv, gomilaju vikendice, stanove, vozni park, luksuzna putovanja... Ta dvosmjerna korupcija vodi ka fabriciranju informacija, nepoštenom izvještavanju i cenzuri.

Pored svih problema koje sa sobom nosi profesija, da li je i dalje izazov i zadovoljstvo biti novinar?

– Što bi rekao jedan uposlenik FTV-a, prerušen u novinara: „Apsolutno, apsolutno!“

In memoriam

30.05.2012

Preminuo Nisvet Džanko

Popularni novinar i voditelj serijala Pozitivna geografija, Nisvet Džanko, preminuo je danas u popodnevnim satima u UKC Tuzla.

Njemu je 19. maja urađena transplantacija jetre, nakon čega se oporavljao, a ljekari su bili zadovoljni uspjehom operacije. Organizam je dobro primio novi organ, ali se ljekari nisu mogli izboriti sa infekcijama i vodom u plućima, koje su se pojavile u postoperativnom periodu.

Prema navodima iz UKC Tuzla, uzrok smrti Nisveta Džanke je embolija pluća.

Džanki je prije nekoliko mjeseci dijagnosticirana ciroza jetre. Transplantacija jetre je trebala biti obavljena u Padovi, ali je zbog pogoršanja njegovog zdravstvenog stanja zahvat urađen u Tuzli. Transplantacija je urađena zahvaljujući porodici ženske osobe koja je preminula u tuzlanskom kantonu, a koja je pristala da donira jetru.

Ostat će upamćen po svojoj kulturnoj emisiji Pozitivna geografija, koja je godinama emitirana na Federalnoj televiziji. U svojoj geografiji ove zemlje Džanko je, uvijek putujući u svojoj nezaboravnoj crvenoj kariranoj košulji, dokumentovao bh. svakodnevicu sačinjenu od smiješnih i tragičnih pojava: od lokalnih čudaka do žrtava tranzicije.

hovao kako će proći prvi serijal njegove "Pozitivne geografije". Sve dok nismo otišli negdje kod Kaknja na koridu, a tip sa razglasa pozdravio doslovno "Nisveta Džanku i Pozitivnu geografiju." Oko 1000 ljudi ustalo je aplaudirati, a ja sam se osjećao kao da sam u društvu Tita i Clinta Eastwooda zajedno. The star is born, nije bilo greške.

Zadnjih godina se nismo viđali prečesto, ali to je uvijek bio odnos pun razumijevanja i poštovanja. Sjećam se da je na manifestaciji "Grah za Iliju Ladina" u Podlugovima, izvadio list papira i dubokim glasom rekao:

- Ja vam nisam pjesnik, ali pročitacu šta sam napisao. Što kažu, nisam ginekolog, ali mogu pogledati.

Jesi, majstore.

Ti si (bio) veći pjesnik od 99% onih koji se tako predstavljaju, i ja ću te pamtit i sve dok se opet negdje ne nađemo, biću

Povratak diva u bajku

Piše: Ahmed Burić

Ima u jednoj engleskoj modernoj drami lik koji na pitanje šta radi odgovori:

- Pišem osmrtnice.

Ispada da je tako i s onim što ovo piše: u posljednjih mjesec dana izgubio sam toliko ljudi da se sve češće pitam ima li život ikakvog smisla bez njih. I kako sam se djetinjte navijački nadao da će ta transplantacija jetre uspjeti, da će Nisvetaga, kako sam ga zvao, izroniti iz neke priče (a sav je bio kao iz priče, ta nije ga I. džabe nazvala Der Riese – "Div"), i reći:

- Ahmo, hajmo na pivu.

Nas smo dvojica bili i ostali dva potpuno različita svijeta. Desetak godina smo proveli jedan pored drugog u redakciji, i poštovali smo se do u najsitniji detalj: on je pričao svoje bosanske priče, pleo je tkaninu poput tradicionalnog ćilima, i o čemu je god pisao to je imalo samo njegov šmek. Sjećam se kako je Mile Stojić jednom ušao u redakciju i vidjevši me kako čitam neku hrvatsku periodičnu štampu – "Nacional" ili "Globus" – poluprijekorno kazao mlađem kolegi.

- Što čitaš te budalaštine? U dvije rečenice Nisveta Džanke ima više novinarskog talenta, nego u svim tim tekstovima.

Tek kasnije uvjeriću se da je imao potpuno pravo. Džankov talent je bio nešto organsko, elementarno, te stvari se dobiju s vodom i vrlo ih je teško krivotvoriti. Kad te pogleda, znao si što misli, a kad napiše, mogao bi se satima smijati. Sjećam se razgovora njega i čobanice negdje kod Jablaničkog jezera, gdje je Džanko pisao nekakvu reportažu čija je tema, sigurno, bila besmislena, ali ju je velemajstor oplemenio.

"Na proplanku čobanica čuva kravu. Mi prilazimo.

Mi: Lijepa ti je krava.

Čobanica (pomalo koketno): Da nije lijepa, ne bih je ni čuvala."

Dalje nije trebalo čitati, jer velemajstora prepoznajete na minijaturi, oni s kompleksima se dive tipovima koji mudruju baroknim rečenicama s puno citata. Ili kratkim koje sadrže paradoks. Oni pravi pogađaju s dvije – tri riječi. Tako je bilo kad je Džanko napisao kritiku neke filmske budalaštine u kojoj je igrao Arnold Schwarzenegger. Naslov je glasio: "Star, a gologuz." Kraj.

Neko je od mlađih kolega, Amer O. mislim, to zalijepio na vrata novinarske sobe i to je bila naša mala mantra, uz koju su se lakše podnosile muke tranzicijskog novinarstva. Bio je boem, ali nikada nije zaboravio napisati tekst, i nikada nije podvaljivao, da ima neku temu, ako nije osjetio da mu je "u rukama" i da će je napisati najbolje kako zna. Tu je bio veliki, i takvog ga treba pamtit i.

Kako se u televiziju općenito slabo razumijem – doduše, tu se čovjek i nema puno šta razumjeti, pogledajte samo naše programe – ispočetka sam malo strahovao kako će proći prvi serijal njegove "Pozitivne geografije". Sve dok nismo otišli negdje kod Kaknja na koridu, a tip sa razglasa pozdravio doslovno "Nisveta Džanku i Pozitivnu geografiju." Oko 1000 ljudi ustalo je aplaudirati, a ja sam se osjećao kao da sam u društvu Tita i Clinta Eastwooda zajedno. The star is born, nije bilo greške.

Zadnjih godina se nismo viđali prečesto, ali to je uvijek bio odnos pun razumijevanja i poštovanja. Sjećam se da je na manifestaciji "Grah za Iliju Ladina" u Podlugovima, izvadio list papira i dubokim glasom rekao:

- Ja vam nisam pjesnik, ali pročitacu šta sam napisao. Što kažu, nisam ginekolog, ali mogu pogledati.

Jesi, majstore.

Ti si (bio) veći pjesnik od 99% onih koji se tako predstavljaju, i ja ću te pamtit i sve dok se opet negdje ne nađemo, biću

tvoj drug Ahmo koji je shvatio da je đavo odnio šalu kad je saznao da će ti morati presaditi jetru. Ali, kakve veze ima kako ko shvati nečiju bolest? Tvoja će duša, ako te stvari fakat postoje, u raj, i ti ćeš se vratiti u bajku, baš kao što si i izašao iz nje, da nas podsjetiš da život nije ono što vidimo, nego ono što se krije duboko u nama.

Zbogom, Nisvetaga. Ja sam te volio, kao i toliki broj Bosanaca i Hercegovaca. Biće da ni ja tebi nisam bio mrzak. I evo ti još i ona pjesma što sam je objavio u knjizi "Bog tranzicije", za koju su mi jednom rekli da si kazao:

"Nije se to meni baš puno sviđ'lo kako me je prikazò, ali ne pitamo se mi u tim stvarima."
Ne pitamo. Zato, valjda, ovako i boli.

Bosna, Argentina, krug od mjedi

Moj kolega, profesor geografije
liči na Indijanca i televizijska je zvijezda
Obilazi Bosnu i traži
nesvakidašnje priče u njoj.
Ne vidi je do kraja, mislim,
kao nekakav Makondo
već kao običnu zemlju čudesa
koju je sam usnio, i onda, ostao u tom snu.

Jednom sam imao pet godina i za nešto sam novaca
Koje sam dobio od dede, kupio igračku. Bio je to poglavica
na konju, sve od plastike. Te su kičaste boje, vjerujem, privukle
i drugog dječaka i on je, iako nešto stariji od mene,
kupio Indijanca. Takvo slijeđenje mlađeg u našim kulturama
ne susreće se često, a u djetinjstvu se smatra isključivo
slabošću.

Na putu mjedi u kovačnicama
gdje kreševski majstori stoljećima
kuju mačeve sačeve sablje
moj kolega Indijanac našao je
jednu od svojih priča:
"Drago kaže da ima violinu staru preko tristo godina."
U kameru su sricali iz nutrine: "Petrus Guarnerius ..."
Ostao sam bez daha, imaju Guarnerija u rukama,
i nikakvu svijest o tome da im na dlanovima leži bogatstvo.

Neprocjenjiv moment blaženosti zamijenila je zebnja;
Za tu violinu ubio bi svaki razbojnik.
Tek je nekoliko trenutaka trebalo da shvatim

da taj obruč od mjedi, srebrni štit oko Argentine
čuva i mogući rad majstora iz Cremona,
i njih dvojicu, i djecu što trče oko plamena.

U mojoj sobi na radiju, još stoji plastična figura Indijanca,
dječak koji je imao onu drugu poginuo je u Sarajevu na samom
početku rata.

Priča se da je bio hrabar, sebi ne mogu predstaviti ništa od toga
Niti znam je li sačuvan njegov Indijanac.

Ja nisam našao svog majstora,
i nikad nisam bio u Kreševu, niti u Cremoni,
u lutanju sam stao u srebrni obruč i iznad horizonta
vidio riječi, pokušao
naći nova značenja za njih.

Ja, dakle, nisam želio poeziju,
samo je izazov harmonije
nazivanja stanja koje se opiru imenovanju i
stvarnosti – bio prejak.

Nisam naučio kovati, niti svirati violin, niti
razlikovati originale od falsifikata.
Moja, niti sudbina bilo kojeg lika ili stvari
iz ove priče ne bi bila bitno drukčija da sam
sve ovo izmislio.

Za to se već odavno
Pobrinuo
obruč oko Argentine.

Neka ti je laka zemlja kojoj si toliko dao, Dive.

(Prenijeto sa portala Radiosarajevo.ba)

Impressum

Redakcijski kolegij biltena

Velida Kulenović
Mirza Sadiković
Siniša Vukelić
Admir Kadrić
Vladimir Šušak
Alena Beširević

Urednik

Adis Šušnjar

Tehničko uređenje

Arman Fazlić

(Bilten izlazi jednom mjesečno)

Udruženje/udruga BH Novinari

Kralja Tvrtka 5/5, Sarajevo, Bosna i Hercegovina
Tel/Fax +387 33 223 818; + 387 33 443 072
e-mail: bhnovinari@bhnovinari.ba;
web: www.bhnovinari.ba